

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **T. Ch.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců B. – J., zastoupené Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č. j. OAM-130/LE-BE05-BE05-PS-2017,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2017, č. j. OAM-130/LE-BE05-BE05-PS-2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím žalovaného a doručenou zdejšímu soudu dne 5. 9. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena do 29. 11. 2017.

Žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost využití alternativních opatření a tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný pouze uvádí, že vzhledem k pobytové historii žalobkyně by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně, vycházel pouze z pobytové historie a nevypořádal se s individuálními okolnostmi jejího případu. Žalobkyně přitom poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016 – 23.

Podle žalobkyně z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude se správním orgánem spolupracovat, a proto je nutné ji zajistit. Již samotná skutečnost, že se sama a dobrovolně dostavila na policejní pracoviště, přitom svědčí ve prospěch závěru, že bude v budoucnu řádně spolupracovat se správními orgány. Pokud žalovaný uvádí, že žalobkyně nebude spolupracovat se správním orgánem v azylovém řízení, měl tento závěr blíže zdůvodnit, což se nestalo. Žalovaný pouze zhodnotil, že vzhledem k pobytové historii je nutné žalobkyni zajistit, přičemž úplně opomněl skutečnost, že žalobkyně se sama a dobrovolně dostavila na policejní pracoviště a v předcházejícím řízení uvedla adresu svého pobytu v ČR. V případě pochybností o adrese pobytu měl správní orgán dát žalobkyni možnost tuto skutečnost doložit nájemní smlouvou nebo dokladem o ubytování. Proto dle žalobkyně z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu by nestačilo umístění žalobkyně do pobytového střediska, případně uložení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu, a tedy žalovaný nedostatečně posoudil možnost využití alternativních opatření, a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalobkyně dále namítla i nedostatečné odůvodnění délky trvání zajištění, vzhledem k tomu, že se žalovaný zabýval nikoliv přiměřenou, ale jeho maximální délkou. Správní orgán nepromítl individuální okolnosti případu žalobkyně do odůvodnění délky zajištění, pouze zhodnotil délku trvání řízení o mezinárodní ochraně. Žalobkyně proto z uvedených důvodů navrhla zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně se dne 7. 8. 2017 dostavila na oddělení OCP OPKPE za účelem vyřešení svého pobytu v ČR. Bylo zjištěno, že žalobkyně nemá žádné povolení, které by ji opravňovalo k pobytu na území ČR a že je vedena v evidenci nežádoucích osob od 10. 2. 2017 do 10. 6. 2018. Dne 11. 8. 2016 jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, které bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie dne 8. 2. 2017 zamítnuto. Žalobkyně následně toto rozhodnutí napadla žalobou u Městského soudu v Praze, který ji dne 28. 4. 2017 zamítl. Proti rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud dne 10. 6. 2017 nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek a dne 20. 7. 2017 kasační stížnost zamítl. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR nelegálně a v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Ve stanovené lhůtě 20 dní se nedostavila pro výjezdní příkaz a nevycestovala, čímž ode dne 10. 6. 2017 mařila výše uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k uvedenému byla žalobkyně 7. 8. 2017 zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a umístěna do zařízení pro zajištění cizinců B. - J. za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 11. 8. 2017 v tomto zařízení podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 15. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalobkyni zajistil a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu určil dobu trvání zajištění do 29. 11. 2017.

Správní orgán po posouzení všech skutečností týkajících se žalobkyně dospěl k závěru, že se v jejím případě lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobkyně pobývala na území ČR od roku 2014, po nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti měla povinnost vycestovat, což neučinila a dále na území pobývala. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala teprve poté, co se stal reálným výkon uloženého správního vyhoštění díky jejímu zajištění Policií ČR. Žalovaný dále uvedl, že z jednání žalobkyně je zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu podala zcela účelově, především proto, aby se vyhnula správnímu vyhoštění a zajištění a mohla setrvat v ČR. Žalobkyně nesdělila riziko vážné újmy při návratu do vlasti a překážku vycestování. Z daného je zřejmé, že žalobkyni jde v její žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci pobytu na území ČR. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48 a především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016 - 55 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 44 A 24/2016 – 16.

Žalovaný odmítl námitku žalobkyně, že se nezabýval alternativami zajištění uvedenými v ustanovení § 47 zákona o azylu. Podle žalovaného se touto otázkou dostatečně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že by uložení zvláštních opatření nebylo účinné, neboť lze v případě žalobkyně důvodně předpokládat pokračování v nerespektování tuzemského právního řádu. Žalovaný na tomto místě rovněž poukázal na právní názor zdejšího soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 44 A 12/2017 – 28, že není na místě požadovat, aby v části rozhodnutí, která obsahuje právní hodnocení, žalovaný opakoval to, co již bylo obsáhle řečeno v předcházející části rozhodnutí, která obsahuje rekapitulaci skutkových zjištění. Z pohledu přezkoumatelnosti rozhodnutí postačí výstižný odkaz na jinou část napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného důvody neuplatnění zvláštních opatření vyplývají z obsahu celého spisu a celého odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobkyně týkající se délky zajištění žalovaný poznamenal, že délka zajištění odpovídá předpokládané době řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, přičemž výčet těchto okolností považuje žalovaný za zcela dostačující. Podle žalovaného přitom délka zajištění neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti ani neporušuje princip proporcionality a rovnosti. Co do podrobností odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

Soud ze správního spisu zjistil následující relevantní údaje:

Žalobkyně se dne 7. 8. 2017 dostavila na Oddělení cizinecké policie OPKPE za účelem vyřešení svého pobytu na území České republiky. Bylo zjištěno, že žalobkyně nemá žádné povolení, které by ji opravňovalo k pobytu na území České republiky a že je vedena v evidenci nežádoucích osob od 10. 2. 2017 do 10. 6. 2018. Dne 11. 8. 2016 jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, které bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie dne 8. 2. 2017, zamítnuto. Žalobkyně následně toto rozhodnutí napadla žalobou u Městského soudu v Praze, který ji dne 28. 4. 2017, zamítl. Proti rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud dne 10. 6. 2017 nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek a dne 20. 7. 2017 kasační stížnost zamítl. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR nelegálně a v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Ve stanovené lhůtě 20 dní se nedostavila pro výjezdní příkaz a nevycestovala, čímž ode dne 10. 6. 2017 mařila výše uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem k uvedenému byla žalobkyně 7. 8. 2017 zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců B. – J. za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 11. 8. 2017 v tomto zařízení podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 15. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.).

Soud v předmětné věci přisvědčuje námitce žalobkyně, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal s otázkou nemožnosti uplatnění zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu, ale jejich aplikaci vyloučil s pouhým poukazem na naprosté nerespektování právního řádu České republiky a zcela účelové jednání.

Soud předně poznamenává, že nepovažuje za pochybení žalovaného skutečnost, že při právním hodnocení nerekapituloval skutková zjištění uvedená v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 44 A 12/2017 –

28). Za pochybení však považuje skutečnost, že žalovaný nezohlednil individuálních okolností případu žalobkyně, která se za pomoci právního zástupce bránila proti správnímu vyhoštění, přičemž po vyčerpání poslední možnosti legálního setrvání na území České republiky se nevyhýbala kontaktu se správními orgány, ale z vlastní vůle je v brzké době osobně kontaktovala. Žalobkyně tedy sama projevila zájem o řešení své situace ve spolupráci s orgány České republiky, pročez lze důvodně pochybovat o žalovaným konstatovaném naprostém nerespektování právního řádu České republiky ze strany žalobkyně. Soud v této souvislosti poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016 – 23, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „[J]e naopak třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 – 71). Právě v podrobnosti odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření v žalobou napadeném rozhodnutí shledal Nejvyšší správní soud nutnost uzavřít odlišně než v žalovaným zmiňované věci sp. zn. 7 Azs 185/2016. Sám krajský soud shledal dostatečnost odůvodnění k této otázce jako hraniční. Nejvyšší správní soud musel stěžovateli přisvědčit i v konfrontaci s obsahem kasační stížnosti, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobstojí. Zejména v konfrontaci s argumentem, že se stěžovatelka dobrovolně dostavila na policejní pracoviště s (tvrzeným) úmyslem řešit svoji pobytovou situaci. Je třeba, aby žalovaný přezkoumatelně vysvětlil proč (např. se zřetelem ke zjištění o dosavadním pobytu stěžovatelky na území ČR) nelze využít zejm. opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Takový požadavek na odůvodnění správního rozhodnutí rovněž konvenuje v mezidobí vydanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, čj. 1 Azs 168/2016 - 37.“

Na základě výše uvedeného soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu nepovažuje úvahu žalovaného o neúčinnosti uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu za přezkoumatelnou, neboť žalovaný ve své úvaze v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu pominul individuální okolnosti předmětného případu, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný nevysvětlil, proč se domnívá, že by žalobkyně svým jednáním ztěžovala řízení ve věci mezinárodní ochrany a ze kterého z důvodů, vyjmenovaných v § 46a odst. zákona o azylu a na základě čeho dospěl k závěru, že by každé z jednotlivých zvláštních opatření uvedených v § 47 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu, nesplnilo svůj účel.

Soud pro úplnost dodává, že žalovaný sice zcela správně dovodil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobkyní podána teprve v Zařízení pro zajištění cizinců B. – J., ačkoliv tak žalobkyně nepochybně mohla učinit dříve, a tudíž existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se, respektive oddálit hrozící vyhoštění, avšak nijak se nezabýval skutečností, že žalobkyně má na území České republiky zajištěné ubytování na adrese N., P. – S. Tuto skutečnost lze přitom při zvažování uplatnění zvláštních opatření považovat za relevantní faktor.

Soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto je výrokem pod bodem I. podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

Soud zároveň podle § 78 odst. 4 vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozhodnutí (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem pod bodem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
P. Š.